

Phần 2

Chương 5 Cô nam quả nữ

Từ Tiểu Đông đem đồ ăn đặt trên bàn cơm ở phòng khách, sau đó đi ra bãi cỏ gọi Lương Nhạc Hiên : “Lương tiểu thư, ăn cơm.” Lương Nhạc Hiên lúc này mới dời tầm mắt từ máy tính nhìn Từ Tiểu Đông : “Tốt.” Đứng dậy nhìn đồng hồ đúng sáu giờ, trời đã tối.

Cầm máy tính đi vào phòng khách, đem máy tính thuận tay để ở sofa.

“Buổi tối ăn những thứ này, sẽ không béo.” Từ Tiểu Đông đem chiếc đĩa đưa cho cô.

Lương Nhạc Hiên gật đầu xuống : “Đồ ăn rất nhiều, anh ngồi xuống cùng ăn với tôi đi, một mình tôi ăn cũng không hết.”

“Được.” Từ Tiểu Đông xoay người lại lấy một cái chén, ngồi xuống bắt đầu ăn.

“Không ăn cơm sao ?” Lương Nhạc Hiên hỏi.

Từ Tiểu Đông cười ôn nhu : “Buổi tối không cần ăn cơm, giữ dáng.”

“Tôi quên, anh có giấy chứng nhận về dinh dưỡng, những thứ này là do ăn phối hợp ?” Lương Nhạc Hiên vừa ăn tùy ý hỏi.

“Ừ, về sau mỗi ngày tôi có thể vừa làm cho cô ăn no vừa có thể duy trì dáng người.”

“Thực sự thì tôi muốn gầy thêm 10 cân nữa.”

“Được, vậy mỗi tháng đều gầy hơn 10 cân, với tiến độ này tôi có thể giúp cô điều chỉnh thức ăn dùng với cơm.” Từ Tiểu Đông nói xong, nhanh tay cầm lấy điện thoại rồi gửi một tin tức cho Tiểu Hắc : Ăn giảm béo, một tháng gầy 10 cân.

Tiểu Hắc trả lời : Đã nhận.

Lương Nhạc Hiên nhìn hấn hỏi : “Điện thoại có công thức dạy nấu ăn sao ?”

“Không phải, tôi ghi chú lại để ngày mai đi mua thức ăn, dựa vào đồ ăn theo mùa mà nấu, như vậy sẽ tốt hơn. Có điều, một tháng này tôi làm món gì cô ăn không được cự tuyệt à nha.” Từ Tiểu Đông buông di động xuống, ôn nhu nói.

Lương Nhạc Hiên gật đầu : “Được.”

“Hương vị không tồi.” Lương Nhạc Hiên thực sự là không có gì có thể nói về hương vị những món ăn này.

Từ Tiểu Đông cười sáng lạng : “Cảm ơn đã khen.”

“Thực ra anh mặc tạp dề màu phấn hồng thật sự rất đẹp.” Lương Nhạc Hiên nhìn chế nhạo hấn một cái, ý cười ở khóe miệng thể hiện càng nổi bật.

Từ Tiểu Đông đối với Lương Nhạc Hiên ngoài cười nhưng trong không cười : “Tôi không cần.” Đột nhiên nhớ tới một màn buổi chiều kia, Lương Nhạc Hiên cười ra tiếng.

Từ Tiểu Đông khó chịu muốn phản bác, nhưng lại im lặng.

“Được rồi, không cười anh nữa, ăn cơm ăn cơm.” Lương Nhạc Hiên trên mặt lộ vẻ nhin cười.

Hai người im lặng ăn xong hết các món ăn, Từ Tiểu Đông dọn dẹp rửa chén, Lương Nhạc Hiên ngồi ở sofa xem ti vi.

Trời bên ngoài đã tối.

Lương Nhạc Hiên quay đầu nhìn phòng bếp, thấy nửa người Từ Tiểu Đông, âm thanh nước chảy róc rách.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô cùng nam nhân sống chung một nhà, không khỏi sự lo lắng.

Rất nhanh, Từ Tiểu Đông thu dọn hết phòng bếp, liếc mắt nhìn Lương Nhạc Hiên một cái rồi đi lên lầu.

Từ Tiểu Đông rất nhanh lại xuống lầu, Lương Nhạc Hiên nghe thấy âm thanh quay về phía hần, hần cầm quần áo trong tay nói : “Tôi đi tắm.” Lương Nhạc Hiên quay đầu tiếp tục xem ti vi, nhwung lỗ tai vẫn nghe âm thanh từ phía sau.

Từ Tiểu Đông nhìn thấy cô, cảm giác được cô đang phòng bị, không khỏi gợi lên một tia cười lạnh.

Tiếng nước chảy ngày một to, Lương Nhạc Hiên quay đầu nhìn phòng tắm ở phía dưới cầu thang, cảm thấy mình đã nghĩ nhiều.

Tắt ti vi, ôm máy tính trở về phòng, khóa trái cửa.

Ngồi ở trên giường, tìm kiếm một bộ phim hay nhất ở trên máy tính, bắt đầu xem.

Không biết qua bao lâu, âm thanh gõ cửa vang lên “ Lương tiểu thư.” Là Từ Tiểu Đông.

Lương Nhạc Hiên ngồi dậy cảnh giác, hỏi : “Chuyện gì ?”

Chương 6

Xung đột

“**Tôi** nấu nước gừng đường đỏ đưa cho cô uống. Tôi khi này ở trong phòng vệ sinh thấy cô....cái kia đến.” Từ Tiểu Đông nói ôn nhu.

Lương Nhạc Hiên mặt hơi đỏ lên, đứng dậy mở cửa.

Mở cửa hé, thấy Từ Tiểu Đông thực sự bung nước gừng đường đỏ, mới mở cửa ra, cầm lấy chén nước gừng bắt đầu uống.

Không được, nếu ở trong nước gừng đường đỏ hần bỏ thuốc mê thì phải làm sao bây giờ ?

Cô tưởng tượng như vậy, nháy mắt đã bị sặc “Khụ khụ khụ...”

“Yên tâm, tôi không có hạ độc cô.” Từ Tiểu Đông liếc mắt nhìn thấu tâm tư của cô.

“Khụ khụ khụ.....không có, tôi chỉ là bị sặc thôi.” Lương Nhạc Hiên nói xong, đem nước gừng đường đổ một hơi uống sạch.

“Anh xem tôi uống xong rồi.” Lương Nhạc Hiên cười một cái rồi cầm chén trả lại cho hắn.

Từ Tiểu Đông lấy chén, nét mặt tốt bụng của lòng lang dạ thú, chuẩn bị xuống lầu.

Mời vừa đi hai bước, Từ Tiểu Đông xoay người về phía Lương Nhạc Hiên : “Buổi tối....” Một âm thanh nặng nề, Từ Tiểu Đông chưa kịp nói xong đã ngã xuống đất, ôm quai hàm rống giận : “Cô làm cái gì ?”

“Anh muốn làm cái gì ?” Lương Nhạc Hiên bày ra tư thế chuẩn bị đánh nhau.

“Tôi chỉ muốn nói với cô, buổi tối không nên ăn vặt.!”

“Anh tại sao lại biết tôi ăn đồ ăn vặt ?”

“Khi chiều lúc tôi dọn dẹp phòng, định đổ rác thì thấy gói ăn vặt to đùng! Không phải cô muốn giảm cân sao! Giảm cân không thể ăn đồ ăn vặt! Bằng không sẽ béo chết cô!” Từ Tiểu Đông từ mặt đất đứng dậy, trừng mắt nhìn cô.

Biết mình đuối lý, Lương Nhạc Hiên thu hồi lại bộ dáng sắp đánh nhau, lập tức nói sang chuyện khác : “Tôi đánh anh là bởi vì.....ai kêu anh đột nhiên nhìn về phía tôi!”

“Vậy thì cô cũng không thể đánh người a ! Xuống tay nặng như vậy.” Từ Tiểu Đông xoa quai hàm của mình, thực ra hắn muốn hù dọa cô một chút, kết quả lại bị cô cho một đấm.

“Mặc kệ, dù sao cũng là anh không đứng trước.” Lương Nhạc Hiên nói xong, đóng cửa “Ầm” một tiếng.

“Cô.” Ngày đầu tiên mới đến đã bị một đấm, thật muốn mỗi ngày đều hạ độc cô !

Từ Tiểu Đông nhìn thấy cái chén bị vỡ trên mặt đất, đành phải ngồi xổm xuống nhặt lên.

Hiện tại hắn hối hận về quyết định của mình.

Vì cái gì mà muốn làm người giúp việc của cô, mình có phải là kẻ ngốc không!

Dọn dẹp hết chén vỡ, Từ Tiểu Đông về lại phòng của mình.

Lương Nhạc Hiên nghe động tĩnh ở phía sau cửa, nghe thấy Từ Tiểu Đông dọn dẹp chén vỡ xong rồi, hát lú lo trở về phòng.

Ngày đầu tiên đánh người ta, mặc dù cảm thấy anh ấy không đúng, nhưng dù sao cũng là mình động thủ đánh người.

Có chút áy náy.

Lương Nhạc Hiên ngồi trên mép giường, cuối cùng vô lực ngã vào trong chăn.

Ở trong phòng, Từ Tiểu Đông cầm lấy gương ở trên bàn, cẩn thận nhìn thấy quai hàm của mình, bầm tím rồi.

Thật là !

Ở phía bên ngoài ban công, đột nhiên có một người đi ra rồi sau đó bước vào, cầm lọ thuốc trong tay.

Là Tiểu Hắc.

“Thiếu gia, tôi có đem theo túi chườm nước đá, ngài chườm một chút đi.” Tiểu Hắc khi này thấy hết mọi chuyện, quả thực cười muốn điên rồi, hiện tại lại không chế mình không được xúc động cười.

“Ừ.” Từ Tiểu Đông theo dõi hắn, ánh mắt tràn đầy hàm ý.

Tiểu Hắc mở lọ thuốc ra, đưa túi chườm nước đá cho hắn, Từ Tiểu Đông nằm ở trên giường, lấy túi chườm nước đá chườm quai hàm, mặt không chút thay đổi cảm xúc.

“Thiếu gia, thực ra...hiện tại thiếu gia có thể không tiếp tục làm nữa. Ngày mai có thể lấy lỵ do này, rồi nghỉ việc.” Tiểu Hắc nhỏ giọng đề nghị.

Từ Tiểu Đông không nói lời nào, ánh mắt thâm sâu.

Năm phút sau, Từ Tiểu Đông đem túi chườm nước đá cho Tiểu Hắc, ý bảo hắn có thể đi rồi.

Tiểu Hắc cung kính xoay người, cầm lọ thuốc đi đến ban công, theo ban công xoay người nhảy xuống.

Từ Tiểu Đông tắt đèn, ngủ.

Chương 7

Mẹ kế (1/2)

Sáng sớm hôm sau, Từ Tiểu Đông bị điện thoại đánh thức, mở mắt nhận điện thoại.

“Thiếu gia, buổi sáng đã làm xong, đã đặt ở trên bàn ăn rồi, là cháo đậu đỏ và bánh bao.” Tiểu Hắc nói trong điện thoại.

“Ừ.” Từ Tiểu Đông cúp điện thoại, nhìn thời gian trên điện thoại một chút, đã sáu giờ sáng.

Rời giường thay quần áo, xuống lầu rửa mặt, nhìn đồng hồ, đã bảy giờ sáng.

Lên lầu, gõ cửa, ôn nhu nói : “Lương tiểu thư, thức dậy ăn sáng.”

“.....không tiếng động.....

“Lương tiểu thư! Thức dậy ! Hô biến thức dậy !”

“Lương tiểu thư !”

“Lương tiểu thư !”

“Lương tiểu thư ! Nếu cô không mở cửa, tôi liền đi vào !”

“Được rồi ! Tôi dậy !” Lương Nhạc Hiên đẩy chặn ở trên đầu, tức giận rời giường.

Mở cửa ra, vẻ mặt tức giận nhìn Từ Tiểu Đông : “Ngày Chủ nhật không cần gọi tôi.” Nói xong, đi xuống lầu.

Từ Tiểu Đông sắc mặt âm trầm đi theo phía sau cô xuống lầu.

Lương Nhạc Hiên vào nhà vệ sinh, năm phút sau tỉnh một chút, nhìn Từ Tiểu Đông ngồi ở bàn ăn bên cạnh vẻ mặt u ám, hơn nữa khuôn mặt đỏ, quai hàm tím một khối, nhắc nhở cô chuyện tối hôm qua.

“Thật xin lỗi a, buổi sáng rời giường tôi có chút không khống chế được tính khí của mình.” Lương Nhạc Hiên ngồi xuống, nhẹ giọng nói.

“Vậy cô có ăn sáng vào chủ nhật không ?” Từ Tiểu Đông lạnh giọng hỏi.

“Có, tôi ăn xong rồi trở về tiếp tục ngủ, ăn sáng đi.” Lương Nhạc Hiên mở nồi cơm ra, cầm lấy chén múc cháo, để trước mặt Từ Tiểu Đông, thành thật nói : “Đêm qua dù sao cũng là tôi đánh anh, bây giờ nhận lỗi với anh, thực xin lỗi.” Cháo đậu đỏ múc ra cũng được một lúc, không còn nóng nữa.

“Ừ.” Từ Tiểu Đông lên tiếng, cầm muỗng ăn cháo.

Lương Nhạc Hiên nở nụ cười, cầm lấy bánh bao, không nóng, bắt đầu ăn, mùi vị thật thơm.

“Anh về sau không cần gọi tôi là Lương tiểu thư, gọi tôi là nữ hoàng đại nhân.” Lương Nhạc Hiên cười nói.

“?”

“Không có gì, tôi nói đùa thôi, tôi với anh lớn giống nhau, gọi tôi là Hiên Hiên đi, cảm giác vô cùng thân thiết, ừm...thôi thì cứ gọi tôi là Lương tiểu thư đi.” Lương Nhạc Hiên suy nghĩ rồi rầm nữa ngày, buông tha cho hắn.

Từ Tiểu Đông không nói lời nào, yên lặng ăn bánh bao, hoàn toàn không để ý tới phản ứng của cô.

“Đúng rồi, hôm nay buổi trưa anh không cần làm cơm, tôi có hẹn ăn cơm trưa với bạn rồi.” Lương Nhạc Hiên nói.

“Ừ, đúng lúc tôi cũng đi đến trường.” Từ Tiểu Đông nói.

Lương Nhạc Hiên gật đầu hỏi : “Anh học trường nào ?”

“Đại học Phục Đán.”

“Học ngành gì ?”

“Quản lý kinh tế.”

“Định về sau làm gì ? Sẽ không làm nội trợ nữa chứ ?” Lương Nhạc Hiên nhìn hắn.

“Sẽ không.” Từ Tiểu Đông lạnh lùng trả lời.

“Anh lớn lên đẹp trai như vậy, trong trường học khẳng định có rất nhiều cô gái theo đuổi anh đi ?”

“Vậy vì cái gì bây giờ lại không có bạn gái ?”

“.....Không có đối tượng thích hợp.” Lương Nhạc Hiên nhìn biểu cảm của hắn, biết mình lúc này không nên hỏi nữa.

“Đúng rồi, tiền lương của anh tôi sẽ dùng danh nghĩa của công ty chuyển cho anh, Công Ty TNHH Mỹ Phẩm, trước nói với anh một tiếng.” Lương Nhạc Hiền thành thật nói.

“Được, nhớ trả lương.”

“Yên tâm, nhất định sẽ trả lương cho anh.”

Chương 7

Mẹ kế (2/2)

Lương Nhạc Hiền cười ảm đạm, đứng dậy đi lên lầu.

Ăn xong bữa sáng, Từ Tiểu Đông rửa chén, dọn dẹp phòng bếp, đi ra ngoài.

Đi đến ngã tư, lên xe, đi xa căn nhà.

Tiểu Hắc ngồi ở trong góc, nhìn thấy máy tính trên tay, máy tính đang theo dõi biệt thự của Lương Nhạc Hiền, là lúc Từ Tiểu Đông đang quét dọn biệt thự, đem vài cái camera đặt ở cầu thang, phòng khách, phòng bếp, trên bãi cỏ, thuận tiện theo dõi được hành động của Lương Nhạc Hiền mà không bị phát hiện.

“Thiếu gia, Lương tiểu thư đã ra ngoài.” Tiểu Hắc nhìn thấy Lương Nhạc Hiền mang một bộ váy liền thân đi ra cửa.

“Ừ.” Từ Tiểu Đông dựa vào ghế ở trên xe, đang bắt tay vào xử lý hợp đồng.

“Thiếu gia, lão gia gọi đến, nói muốn thiếu gia trở về ăn cơm trưa, thuận tiện ra mắt người mẹ kế.” Tiểu Hắc nói.

“Mẹ kế ? Cái gì mẹ kế ?”

“Lão gia vừa mới đưa một nữ nhân vào nhà, nói muốn đi lĩnh chứng.”

“Đưa tài liệu của người phụ nữa đó cho tôi xem.” Từ Tiểu Đông ngồi bật dậy, lấy máy tính từ Tiểu Hắc.

Từ Tiểu Đông xem xét cẩn thận : “Người phụ nữa này nhìn có vẻ quen mắt ?”

“Là mẹ của tiểu thư Ngôn Lâm, Khang Thanh.” Tiểu Hắc nói.

“Hóa ra là dì Thanh, tôi gặp dì tại triển lãm tranh ở nước ngoài vào tháng trước, không có nhắc về vấn đề này với tôi. Bố tôi sau hai mươi năm cuối cùng cũng thông suốt ! Hahaha ! Đi thôi, chúng ta trở về nhà ăn cơm trưa. Từ Tiểu Đông vui cười sung sướng.

Dù sao vào lúc năm bốn tuổi, mẹ mất, đến bây giờ cũng đã hai mươi năm.

Nửa giờ sau, xe dừng ở trước biệt thự, Từ Tiểu Đông xuống xe, thấy Ngôn Lâm tóc ngắn, mặc áo khoác lông bò.

“Đã lâu không gặp, Đông Đông.” Ngôn Lâm đưa tay ra, đánh trên vai Từ Tiểu Đông một chút.

“Đã lâu không gặp, Lâm Lâm.” Từ Tiểu Đông vươn tay ôm Ngôn Lâm.

“Như thế nào càng lớn càng xấu ?” Ngôn Lâm vươn tay vò tóc hấn, nghiêm túc nhìn vào ngoại hình của hấn, trên mặt đầy ý cười.

“Ta biết người hâm mộ ta lớn lên đẹp.” Từ Tiểu Đông kéo tay Ngôn Lâm, đi vào phòng khách.

Hai người từ nhỏ đã quen biết, cùng học chung trường, du lịch cùng nhau, cùng nhau làm rất nhiều chuyện, được cho là thanh mai trúc mã.

“Dì Thanh, ba, con về rồi.” Từ Tiểu Đông lớn tiếng nói vào.

“Con có thể đổi cách xưng hô.” Lý Kiến Vỹ nói.

“Ba, mẹ kể dù sao nghe cũng không tốt, cứ gọi là đi đi.” Từ Tiểu Đông ngồi xuống.

“Ai cho anh gọi là mẹ kế, gọi là mẹ.” Ngôn Lâm ngồi bên cạnh hần nói.

Từ Tiểu Đông đột nhiên không nói lời nào, Khang Thanh ngồi bên cạnh Lý Kiến Vỹ, cười nói : “Không sao, có thể gọi là đi, dù sao về sau chúng ta cũng là người một nhà. Chỉ cần tình cảm tốt, gọi gì cũng đều được.” Bọn họ đều biết, trong lòng Từ Tiểu Đông, chỉ có một người có thể được gọi là mẹ, đó chính là người mẹ đã mất của hần.

“Được, mẹ từ nhỏ đối với anh đều tốt, em đều biết.” Ngôn Lâm ghen tỵ nói.

“Vây từ nhỏ ba anh đối xử với em còn tốt hơn cả với anh, như thế nào em lại không nói.” Từ Tiểu Đông nở nụ cười.

“Em không tin về sau anh kết hôn, đối tượng kết hôn, anh không gọi là mẹ.” Ngôn Lâm nhỏ giọng nói.

Từ Tiểu Đông làm bộ như không nghe thấy lời của cô.

“Tiểu Đông à, ta và dì tính tháng sáu sẽ cử hành một cái hôn lễ, con mời một vài người bạn tốt của con đến tham dự hôn lễ, đến lúc đó con nhớ đến.” Lý Kiến Vỹ cười nói.

“Được, lúc đó con nhất định sẽ đến.” Từ Tiểu Đông gật đầu, nhìn về phía Khang Thanh cùng Lý Kiến Vỹ hỏi : “Hai người từ khi nào lại ở cùng một chỗ ? Lần trước con ở nước ngoài xem triển lãm tranh của dì ở nước ngoài, cũng không thấy dì nói gì.”